

การพัฒนากิจกรรมทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ
สำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย
The Development of English Language Activities for Communication by Using
Cooperative Learning Management for Lower Secondary School Students
Center for Non-Formal and Informal Education

เพ็ญยุพา แยมศรี¹, อนุสรณ์ จันทร์ประทักษ์² และรัตติกาล สารกอง³

¹นักศึกษาระดับปริญญาโทและประเมินผลการศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
โทรศัพท์ 065-2242441 e-mail: Penyupa253302@gmail.com

²สาขาวิจัยและประเมินผลการศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
โทรศัพท์ 086-6389234 e-mail: panu_ct@hotmail.com

³สาขาวิจัยและประเมินผลการศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
โทรศัพท์ 089-8953923 e-mail: rattikan_s@hotmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาแนวทางการพัฒนากิจกรรมทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์การศึกษานอกระบบ และการศึกษาตามอัธยาศัย (2) พัฒนากิจกรรมทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์การศึกษานอกระบบ และการศึกษาตามอัธยาศัย (3) เปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียน และหลังเรียนของนักเรียน และ (4) ศึกษาความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการทดลอง คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์การศึกษานอกระบบ และการศึกษาตามอัธยาศัย อำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดนครราชสีมา กลุ่ม กศน.ตำบลช่องแมว จำนวน 20 คน เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ แบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การพัฒนากิจกรรมบทบาทสมมติที่ส่งเสริมการพูดภาษาอังกฤษ แบบทดสอบวัดผลทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามความพึงพอใจ การวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ t-test แบบไม่อิสระ

ผลการวิจัยพบว่า (1) แนวทางในการพัฒนากิจกรรมทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ได้แก่ การจัดกิจกรรมบทบาทสมมติ ที่ส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน คือ 1) ขั้นเตรียมความพร้อม 2) ขั้นการให้ข้อมูลเนื้อหาด้านภาษา 3) ขั้นการแสดงบทบาทสมมติ 4) ขั้นสรุป และอภิปรายผล (2) กิจกรรมการเรียนรู้ประกอบด้วย 5 แผน ได้แก่ 1) Food 2) sport 3) Music 4) Animal และ 5) Occupation โดยผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยรวมอยู่ในระดับมาก ประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรม มีค่าเท่ากับ 80.80/84.33 ซึ่งมีค่าประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ (3) คะแนนสอบหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สูงกว่า ก่อนจัดกิจกรรมการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ (4) ผลการประเมินความพึงพอใจการจัดกิจกรรม โดยรวมอยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ : กิจกรรมทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร, การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ, การศึกษานอกระบบ และการศึกษาตามอัธยาศัย

Abstract

The purposes of this research were; (1) to study the guidelines for the development of English language activities for communication. by using cooperative learning management for lower secondary school students non-formal and informal education center (2) to develop English language activities for communication by using cooperative learning management for lower secondary school students center for non-formal and informal education (3) to comparison of English speaking skills before and after studying of students and (4) to studying satisfaction with organizing English language activities for communication by using cooperative learning management. The target group used in the experiment was junior high school students. Non-Formal and Informal Education Center, Lam Thamachai District Nakhon Ratchasima province, a group of 20 teachers, Chong Mae Cat, the instrument used in the research was an interview form about the guidelines for learning activities. Learning management plan on the development of role-playing activities that promote English speaking Junior high school English speaking skill assessment test And satisfaction questionnaire The data were analyzed using percentage, mean, standard deviation and dependent sample t-test.

The research finding were as follows ; (1) Guidelines for the development of English language activities for communication including role play activities that promote English speaking skills consists of 4 steps which are 1) preparation stage 2) information provision for language content 3) role-playing role 4) conclusion and discussion. (2) Learning activities consist of 5 plans which are 1) food 2) sport 3) music 4) animal and 5) occupation. The result of assessing the appropriateness of the activity plan in English for communication by using cooperative learning management overall is at a high level. the efficiency of the event is equal to 80.80 / 84.33 which is higher than the specified criteria. (3) Test scores after learning activities are significantly higher than before learning activities with statistical significance at Level .05 and (4) Results of satisfaction assessment of role-playing activities to promote English speaking skills For lower secondary school students Overall is at a high level.

Keywords: English language activities for communication, cooperative learning management, non-formal and informal education

1. บทนำ

ในยุคปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาอังกฤษมีความจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรม และวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรม และมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรี และความร่วมมือกับประเทศต่างๆ ช่วยพัฒนาบทเรียนให้มีความเข้าใจตนเอง และผู้อื่น นอกจากนี้แล้ว สังคมไทยยังหันมาให้ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น เห็นได้จากโรงเรียน และสถาบันต่างๆ มีการเปิดโปรแกรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษทั้งในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา อุดมศึกษา และมีแนวโน้มของผู้ที่นิยมเรียนภาษาอังกฤษในระดับต่างๆ จะมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น ประกอบกับ

การจัดการศึกษาของไทยเรากำลังก้าวไปสู่ความเป็นนานาชาติระดับสากล โดยการใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางอย่างเห็นได้ชัดเจนนมาก คือ การเตรียมความพร้อมเข้าสู่อาเซียน ดังนั้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษปัจจุบันจึงมีเป้าหมายหลัก คือ ต้องการปลูกฝัง และส่งเสริมให้นักเรียนมีความสามารถในการฟัง พูด อ่าน และเขียนไปพร้อมๆ กัน สามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้อย่างแท้จริง

ทักษะการพูดเป็นทักษะที่ซับซ้อน และค่อนข้างยากสำหรับผู้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ จึงยังเป็นปัญหาแก่ผู้เรียน ดังที่กระทรวงศึกษาธิการ (2551,น.1) ระบุว่าแม้เด็กไทยจะได้รับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมาเป็นเวลานาน แต่ไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้อย่างถูกต้องสาเหตุอาจจะเป็นเพราะการเรียนการสอนที่ผิดวิธี คือ เน้นการสอนโครงสร้างกฎเกณฑ์ทางภาษามากกว่าการสอนใช้ภาษาในการสื่อสาร (Juhana, 2012, p. 12) เมื่อใดที่ผู้เรียนต้องใช้ภาษาจะกังวลอยู่ตลอดเวลาในเรื่องของไวยากรณ์ ต้องพูดถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ อ่านออกเสียงถูกต้อง สำเนียงชัดเจน ซึ่งความสามารถด้านภาษาอังกฤษของผู้เรียนมีอยู่อย่างจำกัดจึงส่งผลให้ผู้เรียนเกิดอาการเขินอาย กลัวถูกหัวเราะหรือเยาะเย้ยว่าพูดไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ หรือสำเนียงไม่ตรงเจ้าของภาษา แม้ว่าคนนานาชาติเมื่อต้องใช้ภาษาอังกฤษ ต่างก็พูดในสำเนียงภาษาของตนเองโดยไม่วิตกกังวล ซึ่งในบางสำเนียงภาษานั้นอาจจะฟังยาก ทำให้สื่อสารผิดพลาดความหมายผิดเพี้ยนไปจากเดิม แต่เหนือสิ่งอื่นใดพวกเขาก็ไม่เขินอายในสำเนียงภาษาที่ฟังยากของเขา และอีกสาเหตุหนึ่ง คือ ผู้เรียนยังไม่มีแรงจูงใจในการเรียนที่มากพอ จึงมีผลต่อการพัฒนาความสามารถด้านภาษาอังกฤษของคนไทยที่จำกัด

ในการพัฒนาความสามารถในการสื่อสาร ผู้สอนต้องให้โอกาสผู้เรียนได้พูดภาษาในบรรยากาศที่รู้สึกว่าจะไม่น่ากลัว และไม่น่าอายเมื่อพูดไม่ถูกต้องหลักไวยากรณ์ ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม ให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในเรื่องที่ใกล้ตัว และในสถานการณ์ที่ผู้เรียนคุ้นเคย ในการฝึกให้ผู้เรียนได้ใช้ห้องเรียนเป็นบริบททางสังคม เพื่อเป็นการฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ดังนั้น กิจกรรมการเรียนรู้เพื่อการสื่อสารเช่นนี้เรียกว่า บทบาทสมมติ (Role Playing) บทบาทสมมติเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถในการสื่อสาร ดังที่กระทรวงศึกษาธิการ (2551, น.168) ได้กล่าวไว้ว่า ในการเรียนการสอนต้องให้ผู้เรียนได้ฝึกพูดในเรื่องที่ใกล้ตัว การแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีการเข้าร่วมในกิจกรรมทางภาษา และวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับวัย นอกจากนี้ ลาเดาส์ (Ladousse, 1987, p. 16) ได้อธิบาย กิจกรรมบทบาทสมมติเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ความสามารถในการสื่อสารในสถานการณ์จริง โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในภาษาด้วยความมั่นใจซักถามผู้สนทนา และจะช่วยกระตุ้นความคิดเชิงบวกเกี่ยวกับประสบการณ์ต่าง ๆ จากการศึกษาค้นคว้าเอกสาร และงานวิจัยที่หลากหลาย พบว่า วิธีการสอนพูดโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ (Role Playing Activity) ตามแนวคิดของ ลาเดาส์ (Ladousse, 1987, p. 38-39) เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนคิดสนทนาโดยไม่ได้เตรียมไว้ล่วงหน้า โดยเลือกประโยคจากที่สอนได้กำหนดไว้จาก แผนผังขั้นตอนการสนทนา จากนั้นผู้เรียนทำการเขียนผังขั้นตอนการสนทนา และให้เชื่อมโยงกับหัวข้อที่กำหนดไว้ ดังนั้น กิจกรรมบทบาทสมมติจึงเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนต้องปฏิบัติตามแบบหรือตัวอย่างที่กำหนด เพื่อนำไปสู่ขั้นการพูดให้มีประสิทธิภาพ และได้ผลสัมฤทธิ์สูง อันจะนำไปสู่การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างแท้จริง สามารถนำมาใช้ในการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนได้ ทำให้นักเรียนกล้าพูดกล้าแสดงออก มีโอกาสในการฝึกพูดหลายรูปแบบ ที่สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้จริง พูดได้คล่องแคล่วมากขึ้น และยังมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมชั้นเรียน การสร้างบรรยากาศในห้องเรียนให้เต็มไปด้วยความสนุกสนาน ตลอดจนการเรียนรู้ด้านโครงสร้างและหน้าที่ของภาษา นอกจากนี้ยังช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น ซึ่งเป็นการเสริมสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน และอาจเป็นประโยชน์ต่อผู้สอน ในการนำกิจกรรมดังกล่าวไปปรับใช้กับผู้เรียนในระดับชั้นต่างๆ ได้

จากปัญหาและความสำคัญดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจต่อการพัฒนากิจกรรมทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย โดยใช้วิธีการสอนที่ให้ผู้เรียนได้กล้าพูดกล้าแสดงออก โดยการใช้บทสนทนาเพื่อการสื่อสารกับบุคคลรอบข้างในสถานการณ์ต่าง ๆ ฝึกการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการติดต่อสื่อสารได้อย่างมั่นใจมีการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ และนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน ดังนั้น การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาว่ากิจกรรมดังกล่าวนี้สามารถพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นได้หรือไม่ และความพึงพอใจของนักเรียนที่ได้ใช้กิจกรรมบทบาทสมมติอยู่ในระดับใด ซึ่งผลการศึกษานี้สามารถใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาการสอนพูดภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นต่อไป

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนากิจกรรมทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย
2. เพื่อพัฒนากิจกรรมทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย
3. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในการจัดกิจกรรมทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ
4. เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ศศิภา ไชยวงศ์ (2553) ได้ศึกษาการสอนแบบชักชวนร่วมกับบทบาทสมมติเพื่อเพิ่มพูน การฟัง พูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และลดความวิตกกังวลของนักเรียนในชมรมมัคคุเทศก์น้อย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านกีด อำเภอมะนัง จังหวัดเชียงใหม่ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 25 คน ใช้ระยะเวลาในการทดลอง 20 ชั่วโมง จำนวน 5 แผน แผนละ 4 คาบ คาบละ 1 ชั่วโมง ผลการวิจัยพบว่า คะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนคิดเป็นร้อยละ 51.80 มีระดับคุณภาพปานกลาง และหลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 66.95 มีระดับคุณภาพดี สรุปได้ว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้การชักชวนร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

โชคอนันต์ อนันต์สิทธิโชค (2553) ได้ศึกษาผลการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ตามแนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กลวิธีในการจัดเรียงประโยคอย่างสับสน และบทบาทสมมติที่มีต่อทักษะการฟัง และการพูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนบ้านนาล้อม อำเภอบ้านฝาง จังหวัดอุดรธานี ในภาคเรียนที่ 1 ของปีการศึกษา 2553 จำนวน 12 คน ใช้ระยะเวลาในการดำเนินการทดลอง 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 24 ชั่วโมง ผลการวิจัย พบว่า คะแนนเฉลี่ยในทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนคิดเป็นร้อยละ 46.5 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 85.53 จึงสรุปได้ว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีในการจัดเรียงประโยคอย่างสับสน และบทบาทสมมติมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

สมพร เทือกตาทอง (2554) ได้ศึกษาผลการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่มีต่อความสามารถในการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนชุมชน

บ้านบางทรายทองน้อย อำเภอห้วยใหญ่ จังหวัดมุกดาหาร ในภาคเรียนที่ 2 ของปีการศึกษา 2553 จำนวน 12 คน ระยะเวลาดำเนินการทดลองทั้งสิ้น 20 ชั่วโมง ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีคะแนนความสามารถในการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 80.10 ซึ่งจัดอยู่ในระดับคุณภาพดี จึงทำให้คะแนนหลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียน

พิชญ์ภวิศ ภูมิณี และ สมบูรณ์ พินธุรักษ์ (2555) ได้ศึกษาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้บทบาทสมมติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านโคกลาด อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี ในภาคเรียนที่ 2 ของปีการศึกษา 2553 จำนวน 30 คน ผลการวิจัยพบว่า คะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนคิดเป็นร้อยละ 74.15 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 83.83 จึงสรุปได้ว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรม บทบาทสมมติมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

ธัญลักษณ์ อรดี (2555) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร สามแบบ ประกอบด้วย การอภิปราย (Discussion) การแก้ปัญหา (Problem Solving) บทบาทสมมติ (Role Playing) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสตรีราชินูทิศ อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี ในภาคเรียนที่ 1 ของปีการศึกษา 2553 จำนวน 49 คน ซึ่งระยะเวลาในการดำเนินการทดลองนั้น ใช้เวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ ละ 3 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 24 ชั่วโมง ผลการวิจัย พบว่า คะแนนเฉลี่ยทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนคิดเป็น ร้อยละ 60.80 และหลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 85.63 เมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยพบว่า ทักษะการพูด ภาษาอังกฤษ หลังเรียนของนักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารสามแบบนี้สูงกว่าก่อนเรียน

สุจิตรา อินทรรัศมี (2555) ได้ศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการ สื่อสารโดยใช้บทบาทสมมติของนักเรียนสาขาภาษาอังกฤษธุรกิจ ชั้นปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ของปีการศึกษา 2555 จำนวน 38 คน ซึ่งระยะเวลาในการทดลองทั้งสิ้น 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 30 ชั่วโมง ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่เรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ มีคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสาร ก่อนเรียนคิดเป็นร้อยละ 48.22 และหลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 75.78 เมื่อทดสอบความแตกต่าง ของค่าเฉลี่ยพบว่าความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ หลังเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษานั้น สูงกว่าก่อนเรียน

4. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) โดยแบ่งออกเป็น 4 ระยะ ขอบเขตการวิจัย มีดังนี้

ระยะที่ 1 ศึกษาแนวทางการพัฒนากิจกรรมทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การจัดการ เรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์การศึกษานอกระบบและการศึกษาตาม อัยาศัย ระยะนี้เป็นการศึกษาแนวทางในการจัดกิจกรรมทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การจัดการ เรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์การศึกษานอกระบบและการศึกษาตาม อัยาศัย โดยศึกษาเอกสาร งานวิจัย และการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญที่ในการจัดการเรียนรู้ทางภาษาอังกฤษเพื่อ การสื่อสาร เพื่อนำข้อมูลที่ได้นำไปกำหนดกรอบในการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยมีขอบเขต ดังนี้

1. ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูล

1.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีการจัดการเรียนรู้ทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร จำนวน 10 เล่ม งานวิจัยในประเทศ 5 เล่ม งานวิจัยต่างประเทศ 5 เล่ม

1.2 ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ได้แก่ ครูผู้สอนในสถานศึกษาที่จบทางด้านการสอนภาษาอังกฤษ และมีความเชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษ มีประสบการณ์สอนภาษาอังกฤษไม่น้อยกว่า 10 ปี มีวิทยฐานะครูชำนาญการพิเศษขึ้นไปจำนวน 5 คน

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา แนวทางการจัดแนวทางการพัฒนากิจกรรมทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย แบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหา ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และด้านการวัดและประเมินผล สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ระยะที่ 2 การพัฒนากิจกรรมทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย ในระยะนี้เป็นการพัฒนากิจกรรมทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 โดยมีขอบเขตดังนี้

1. ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูล

1.1 กลุ่มผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบความเหมาะสมของการจัดกิจกรรมทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งประสบการณ์ในแต่ละด้านไม่น้อยกว่า 10 ปี มีวิทยฐานะชำนาญการพิเศษขึ้นไป ได้แก่ ด้านจัดการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 2 ท่าน ด้านการจัดกิจกรรมบทบาทสมมติ จำนวน 2 ท่าน ด้านการวัดและประเมินผล 1 ท่าน รวม 5 คน

1.2 กลุ่มทดลองสำหรับใช้ในการตรวจสอบประสิทธิภาพของกิจกรรม ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย อำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดนครราชสีมา กลุ่ม กศน.ตำบลช่องแมว จำนวน 20 คน

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา แผนการจัดการเรียนรู้กิจกรรมทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 5 แผน โดยยึดเนื้อหาของหลักสูตรการศึกษานอกระบบระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 สำนักปลัดกระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงศึกษาธิการ ได้แก่ แผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1 Food แผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2 Sport แผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3 Music แผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 4 Animal และแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 5 Occupation

3. ขอบเขตด้านตัวแปร ในระยะนี้ผู้วิจัยทำการศึกษาตัวแปร

3.1 ความเหมาะสมของแผนการจัดการกิจกรรมทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

3.2 ประสิทธิภาพของแผนการจัดการกิจกรรมทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

ระยะที่ 3 การเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในการจัดกิจกรรมทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ในระยะนี้เป็นการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้วยจัดกิจกรรมทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยมีขอบเขต ดังนี้

1. ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูล นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย อำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดนครราชสีมา กลุ่ม กศน.ตำบลช่องแมว จำนวน 20 คน

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา ผู้วิจัยใช้แบบแผนการทดลองแบบกลุ่มเดียวทดสอบก่อน-หลัง (One Group Pretest-Posttest Design) โดยทำการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษระหว่างก่อนและหลังทำกิจกรรมทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

3. ขอบเขตด้านตัวแปร

3.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ แผนการจัดการกิจกรรมทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

ระยะที่ 4 การประเมินความพึงพอใจต่อการจัดการกิจกรรมทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย ระยะนี้เป็นการประเมินความพึงพอใจการจัดการกิจกรรมทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มีขอบเขตดังนี้

1. ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูล ผู้ให้ข้อมูล ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย อำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดนครราชสีมา กลุ่ม กศน.ตำบลช่องแมว จำนวน 20 คน

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา การประเมินความพึงพอใจในการจัดการกิจกรรมทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

3. ขอบเขตด้านตัวแปร ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่ ความพึงพอใจในการจัดการจัดการกิจกรรมทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

5. ผลการวิจัย

1. ผลการศึกษาแนวทางการพัฒนากิจกรรมทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย

1.1 ผลการศึกษาแนวทางในการจัดการกิจกรรมบทบาทสมมติ ที่ส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ด้วยการศึกษาค้นคว้า งานวิจัย เกี่ยวกับแนวคิดทฤษฎีการจัดการเรียนรู้ พบว่า แนวทางการพัฒนากิจกรรมทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ได้แก่การจัดการกิจกรรมบทบาทสมมติ ที่ส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ มีแนวทางดังนี้ ขั้นตอนการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน คือ 1) ขั้นเตรียมความพร้อม 2) ขั้นการให้ข้อมูลเนื้อหาด้านภาษา 3) ขั้นการแสดงบทบาทสมมติ 4) ขั้นสรุป และอภิปรายผล โดยใช้หลักการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ 3 ขั้นตอน คือ 1) ขั้นนำเสนอ เป็นขั้นที่ผู้สอนเสนอเนื้อหาใหม่ เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ ทำความเข้าใจ และสามารถนำไปใช้ในการฝึกทักษะการพูดในขั้นต่อไป 2) ขั้นฝึกปฏิบัติเป็นขั้นที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ความสามารถทางภาษาที่เพิ่งเรียนรู้ใหม่ นำมาใช้ให้ถูกต้อง โดยมีผู้สอนเป็นผู้นำในการฝึก การฝึกในขั้นนี้จะเน้นให้ผู้เรียนจดจำรูปแบบของภาษา และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายของภาษาที่ใช้จริงกันอยู่ทั่วไป และ 3) ขั้นการใช้ภาษา ในขั้นตอนนี้ผู้สอนจะเน้นให้ผู้เรียนได้ใช้ความสามารถทางภาษาได้อย่างอิสระ ภายใต้อาณัติต่าง ๆ ที่จะพบในชีวิตจริง รวมถึงผู้สอนเน้นให้นักเรียนใช้ภาษาอย่างคล่องแคล่วมากกว่าเน้นความ ถูกต้องทางไวยากรณ์ ซึ่งขั้นตอนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติจะเริ่มตั้งแต่ การเตรียมความพร้อมให้แก่ผู้เรียน ไม่ว่าจะเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจต่อกิจกรรม การให้ข้อมูลเนื้อหาทางด้านภาษาที่จำเป็น ได้แก่ คำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ การจัดกลุ่ม ผู้เรียน การฝึกซ้อม และ

การแสดงบทบาทสมมติของผู้เรียน และหลังจากเสร็จสิ้นกิจกรรมการแสดง ผู้เรียนและผู้สอนต้องร่วมกันอภิปรายผลการแสดงและเขียนรายงานสรุปผลของการดำเนินกิจกรรม

1.2 ผลการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน เกี่ยวกับแนวทางในการจัดกิจกรรมบทบาทสมมติ ที่ส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ มีแนวทางดังนี้

1.2.1 เนื้อหาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ควรเป็นคำศัพท์และประโยคพื้นฐานในชีวิตประจำวัน เช่น อาหาร กีฬา เพลง สัตว์ หรือกิจกรรมที่ชอบ เป็นต้น

1.2.2 การจัดกิจกรรมทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ควรใช้กิจกรรมบทบาทสมมติที่ส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อให้ผู้เรียนได้มีการปฏิสัมพันธ์กันระหว่างเพื่อนในกลุ่ม เพื่อช่วยกันพัฒนาและส่งเสริมให้เรียนรู้ร่วมกัน

1.2.3 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีขั้นตอนอย่างมีระบบจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และมีการพัฒนาทักษะอย่างเป็นขั้นตอน

2. ผลการพัฒนากิจกรรมทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

2.1 จากผลการศึกษาในระยะที่ 1 ผู้วิจัยได้นำมาเป็นแนวทางในการกิจกรรมทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โดยวิเคราะห์เนื้อหาสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และผู้วิจัยได้อาแนวคิดจากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ ในระยะที่ 1 มาใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอน โดยเนื้อหาในแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 5 แผน ดังนี้ (1) เรื่อง Food (2) เรื่อง Sport (3) เรื่อง Music (4) เรื่อง Animal และ (5) เรื่อง Occupation ซึ่งใช้เวลาสอน 10 ชั่วโมง โดยแต่ละแผนประกอบด้วย 1.) มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด 2.) สาระสำคัญ 3.) จุดประสงค์การเรียนรู้ 4.) สาระการเรียนรู้ 5.) กระบวนการจัดการเรียนรู้ 6.) สื่อการเรียนการสอน/แหล่งเรียนรู้ 7.) การวัดผลและประเมินผล

จากนั้นผู้วิจัยนำแผนการกิจกรรมการเรียนรู้ทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน ประเมินความเหมาะสมแสดงผลดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการกิจกรรมการเรียนรู้ทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

รายการประเมิน	$\bar{X}$	SD	แปลผล
1. จุดประสงค์	4.60	0.51	มากที่สุด
1.1 จุดประสงค์มีความชัดเจน ครอบคลุมเนื้อหาสาระ	4.80	0.45	มากที่สุด
1.2 พัฒนาผู้เรียนด้านความรู้ทักษะกระบวนการและเจตคติ	4.40	0.55	มาก
1.3 จุดประสงค์สอดคล้องกับเนื้อหาสาระ	4.60	0.55	มากที่สุด
2. เนื้อหา	4.25	0.64	มาก
2.1 เนื้อหามีองค์ประกอบสำคัญครบถ้วน และสัมพันธ์กัน	4.40	0.55	มาก
2.2 เนื้อหาสอดคล้องกับหน่วยการเรียนรู้	4.40	0.89	มาก
2.3 เนื้อหาเข้าใจง่ายและเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	4.00	0.71	มาก
2.4 กำหนดเนื้อหาสาระเหมาะสมกับคาบเวลา	4.20	0.45	มาก
3. กิจกรรมการเรียนรู้	4.35	0.75	มาก
3.1 กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์และเนื้อหาสาระ	4.60	0.55	มากที่สุด

รายการประเมิน	$\bar{X}$	SD	แปลผล
3.2 กิจกรรมการเรียนรู้มีความหลากหลายและสามารถปฏิบัติได้จริง	4.40	0.89	มาก
3.3 กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมทักษะของผู้เรียน	4.20	0.84	มาก
3.4 กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้ผู้เรียนเรียนรู้จากการปฏิบัติจริง	4.20	0.84	มาก
4. การวัดและประเมินผล	4.40	0.50	มาก
4.1 การวัดและประเมินผลสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	4.60	0.55	มากที่สุด
4.2 การวัดและประเมินผลสอดคล้องกับพฤติกรรมที่กำหนดในจุดประสงค์การเรียนรู้	4.40	0.55	มาก
4.3 เกณฑ์การประเมินผลสอดคล้องกับระดับความสามารถของผู้เรียน	4.20	0.45	มาก
4.4 ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการวัดและประเมินผล	4.40	0.55	มาก
5. ระยะเวลา	4.60	0.55	มากที่สุด
5.1 ความเหมาะสมของระยะเวลาต่อกิจกรรมการเรียนรู้	4.60	0.55	มากที่สุด
โดยรวม	4.40	0.61	มาก

จากตารางที่ 1 พบว่า ผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ กิจกรรมทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์ศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย ของผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน โดยภาพรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยโดยรวมเท่ากับ 4.40 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.61 มีผลการประเมินความเหมาะสมเฉลี่ยของคะแนนอยู่ระหว่าง 4.20 – 4.80

2.2 การหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้กิจกรรมทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

2.2.1 วิเคราะห์หาประสิทธิภาพด้านกระบวนการ (E_1) จากการประมวลผลคะแนนการทำกิจกรรมระหว่างเรียนและแบบทดสอบย่อยของแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ รวมคะแนน 50 คะแนน

2.2.2 วิเคราะห์ประสิทธิภาพด้านผลลัพธ์ (E_2) ประมวลผลจากแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น รวมคะแนนเต็ม 30 คะแนน ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ประสิทธิภาพของแผนการกิจกรรมการเรียนรู้ทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

ประสิทธิภาพ	คะแนนเต็ม	N	$\bar{X}$	SD	ร้อยละ
ด้านกระบวนการ (E_1)	50	20	40.4	2.85	80.80
ด้านผลลัพธ์ (E_2)	30	20	25.3	1.72	84.33
ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ (E_1/ E_2) เท่ากับ 80.80/84.33					

จากตารางที่ 2 พบว่า ประสิทธิภาพของแผนการกิจกรรมการเรียนรู้ทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีค่าเท่ากับ 80.80/84.33 ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การเรียนด้วยแผนการกิจกรรมการเรียนรู้ทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 80/80

2.3 ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในการจัดกิจกรรมทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ แสดงดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 เปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในการจัดกิจกรรมทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน

การทดสอบ	N	ค่าเฉลี่ย	SD	t	Sig.
ก่อนเรียน	20	16.30	3.38	11.99	.000***
หลังเรียน	20	25.30	1.71		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

จากตารางที่ 3 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน โดยใช้การจัดการกิจกรรมทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน คะแนนสอบหลังเรียนของนักเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.4 ผลการประเมินความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย

ตารางที่ 4 ผลการความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย

รายการ	$\bar{X}$	SD	แปลผล
1. เนื้อหามีความเหมาะสมในระดับชั้นเรียน	4.25	0.44	มาก
2. เนื้อหาเรียงลำดับจากง่ายไปยาก	4.30	0.66	มาก
3. เนื้อหาที่เรียนเป็นเรื่องใกล้ตัว เข้าใจง่าย ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้เร็วขึ้น	4.40	0.60	มาก
4. รูปแบบการจัดวางเนื้อหาในชุดกิจกรรมน่าสนใจ หลากหลายและชัดเจน	4.35	0.75	มาก
5. มีกิจกรรมสร้างความรู้ความเข้าใจง่าย สามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง	4.35	0.49	มาก
6. กิจกรรมส่งเสริมให้นักเรียนเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น	4.20	0.70	มาก
7. ชุดกิจกรรมมีภาพประกอบสวยงามหลากหลายและสอดคล้องกับเนื้อหา	4.40	0.50	มาก
8. เวลาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมเหมาะสม	4.25	0.64	มาก
9. กิจกรรมบทบาทสมมติ ทำให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น	4.25	0.72	มาก
10. นักเรียนมีความรู้ความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น	4.30	0.66	มาก
11. กระบวนการเรียนรู้ ช่วยให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาได้ง่าย	4.25	0.79	มาก
12. การฝึกทักษะภาษาอังกฤษ เรียงลำดับจากง่ายไปยาก	4.55	0.51	มากที่สุด
13. นักเรียนพอใจที่ครูชมเชยและให้กำลังใจในขณะที่ฝึกทักษะ	4.15	0.88	มาก
14. นักเรียนมีความสนุกสนานในการทำกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้บทบาทสมมติ	4.10	0.72	มาก
15. นักเรียนสามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน	4.35	0.67	มาก
รวม	4.30	0.65	มาก

จากตารางที่ 4 พบว่านักเรียนมีความพึงพอใจต่อศึกษาความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์การศึกษาอนุรักษณ์และการศึกษาตามอัธยาศัย โดยรวมอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.30 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.65 ซึ่งเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่านักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย 4.10-4.55)

6. สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

1. แนวทางในการพัฒนากิจกรรมทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ได้แก่การจัดการจัดกิจกรรมบทบาทสมมติ ที่ส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ มีแนวทางดังนี้ ขั้นตอนการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน คือ 1) ขั้นเตรียมความพร้อม 2) ขั้นการให้ข้อมูลเนื้อหาด้านภาษา 3) ขั้นการแสดงบทบาทสมมติ 4) ขั้นสรุป และอภิปรายผล โดยใช้หลักการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ 3 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ขั้นนำเสนอ 2) ขั้นฝึกปฏิบัติ และ 3) ขั้นการใช้ภาษา เหตุที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจาก แนวทางในการจัดกิจกรรมบทบาทสมมติ ที่ส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่เหมาะสม และได้สังเคราะห์งานวิจัยที่มีกระบวนการในส่งเสริมกิจกรรมบทบาทสมมติ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชไมพร ทองพันชาง (2557, น. 63-64) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมฝึกทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในงานอาชีพ ผลการวิจัยพบว่า ชุดฝึกกิจกรรมฝึกทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในงานอาชีพ มีขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน ได้แก่ การนำเสนอบทเรียน กิจกรรมการเรียนรู้ในกลุ่มย่อย การทดสอบ คะแนนความก้าวหน้า และการยกย่องกลุ่มที่ประสบความสำเร็จ

2. ผลการพัฒนากิจกรรมทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ประกอบด้วยแผนการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จำนวน 5 แผน ได้แก่ (1) เรื่อง Food (2) เรื่อง Sport (3) เรื่อง Music (4) เรื่อง Animal และ (5) เรื่อง Occupation ซึ่งใช้เวลาสอน 10 ชั่วโมง ซึ่งผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ โดยผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก แสดงว่า แผนการจัดการเรียนรู้กิจกรรมทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์การศึกษาอนุรักษณ์และการศึกษาตามอัธยาศัย มีความเหมาะสมสามารถนำไปใช้ในการจัดการเรียนรู้ได้ โดยประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ กิจกรรมทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์การศึกษาอนุรักษณ์และการศึกษาตามอัธยาศัย มีค่าเท่ากับ 80.80/84.33 ซึ่งมีค่าประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ เหตุที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจาก เนื้อหาของกิจกรรมที่พัฒนาขึ้น เป็นเรื่องที่ใกล้ตัวของนักเรียน ทำให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้เร็วขึ้น สอดคล้องกับการวิจัยของ นิตยา แก้วทองมา (2560, น. 86) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การสร้างชุดกิจกรรมพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เรื่อง My life โดยใช้ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองโดยการสร้างสรรค์ชิ้นงานสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอุตรดิตถ์ ผลการวิจัยพบว่า จากการหาประสิทธิภาพชุดกิจกรรมพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เรื่อง My Lift โดยใช้ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองโดยการสร้างสรรค์ชิ้นงานสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่าชุดกิจกรรมมีคะแนนเฉลี่ยระหว่างเรียนและหลังเรียน 83.09/81.13 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนด

3. ผลการทดลองใช้และผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในการจัดกิจกรรมทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การจัดการ

เรียนรู้แบบร่วมมือ มีคะแนนก่อนเรียนค่าเฉลี่ยเท่ากับ 16.30 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 25.30 และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่าคะแนนสอบหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สูงกว่าก่อนจัดกิจกรรมการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับงานวิจัยของ วิจิตร ไสแจ่ม (2558, น. 78) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลของการสอนแบบเน้นปฏิบัติที่มีต่อทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนการแบบเน้นปฏิบัติมีผลสัมฤทธิ์ต่อทักษะการเขียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. ผลการประเมินความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย โดยรวมอยู่ในระดับมาก แสดงว่านักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชไมพร ทองพันชาง (2557 : น. 63-64) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมฝึกทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในงานอาชีพ ผลการวิจัยพบว่าการศึกษาคความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยชุดกิจกรรมฝึกทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในงานอาชีพ เรื่อง "Public Transportation" โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ ตามทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองโดยการสร้างสรรค์ชิ้นงาน สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3 พบว่านักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนควชชุดกิจกรรมการฝึกทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในงานอาชีพอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.25 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.43

7. ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ในการนำงานวิจัยไปใช้ ศึกษาหลักการและขั้นตอนของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยละเอียดเพื่อที่จะปฏิบัติได้ถูกต้อง ซึ่งจะส่งผลการเรียนการสอนเกิดประโยชน์อย่างแท้จริง

1.2 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละครั้ง ครูผู้สอนควรให้นักเรียนได้มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองให้มากที่สุด ควรมีการยกย่องชมเชยผลงานของนักเรียนทุกคนเพื่อให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจส่งผลให้เกิดความกระตือรือร้นในการเรียน

2. ข้อเสนอแนะเพื่อทำการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาทักษะและความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยเฉพาะศึกษาตัวแปรที่สามารถปลูกฝังและส่งเสริมทักษะการพูดให้เกิดขึ้นกับนักเรียนได้ง่าย

2.2 ควรมีการวิจัยอย่างต่อเนื่องเพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาทักษะและความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นต่อไป

8. เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ.

ชไมพร ทองพันชาง. (2557). *การพัฒนาชุดกิจกรรมฝึกทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในงานอาชีพ*.

วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์.

นิตยา แก้วทองมา. (2560). *การสร้างชุดกิจกรรมพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เรื่อง My life โดยใช้ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองโดยการสร้างสรรค์ชิ้นงานสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2*

โรงเรียนอุตรดิตถ์. วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์.

วิจิตร แจ่มใจ. (2558). ผลของการสอนแบบเน้นปฏิบัติที่มีต่อทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.

Juhana. (2012). Psychological Factors That Hinder Students from Speaking in English Class (A Case Study in a Senior High School in South Tangerang, Banten, Indonesia). *Journal of Education and Practice*. 3(12). pp. 100-110.

Ladousse G. P. (1987). *Role-play*. Oxford: Oxford University Press.